

Den som svikter eiendomsretten, gjør staten til herre og seg selv til slave

DEN TYSKE OKKUPASJON AV NORGE

I sin bok om sjøkrigen 1939—1945, oversatt og nå lest ved de fleste marineakademier, beretter den tyske vise-admiral Fr. Ruge om planene til og overfallet på Norge. Hans objektive vurdering av medspillere og motspillere i de krigførendes flåtestrategi og faktisk kom på engelsk i 1954 under tittelen «Sea Warfare 1939—1945, A German Viewpoint». I denne utgave med 336 sider, spekket med kart og fotografier, har han et avsnitt om Norge som bør leses med begjærighet av uheldige betrakttere. Det fremgår av beretningen at man her ikke brukte landgangsbåter som amerikanerne utviklet så effektivt i Stillehavet. Heller ikke bruktes hangarskip som ble så avgjørende på flere krigsskueplasser. Man tok sikte på norske havner. Tapene var svære. Seks av de første syv forsyningskip såvelsom fire av de mindre tankfartøyer, adskillige eskortefartøyer. Det var 9. og 10. april. I midten av juni hadde 270 skip og 100 trålere — totalt 1 200 000 tonn brakt 108 000 tropper, 16 000 hester, 20 000 motorkjøretøyer og 110 000 tonn forsyninger og utstyr. Tapet var 2 400 mann og 21 skip, tilsammen 112 000 tonn. Man mistet lommestagskipet Blücher i Oslofjorden. I Narvik ble tre av de fire destroyere som tyskerne hadde der etter landsettingen, ødelagt av englendernes krigsskip. Han skriver: «Alle de tyske tropper nådde sine bestemmellessteder dog ikke uten kritiske situasjoner og tap.»

Om de allierte skriver han at deres flyrekognosering hadde sviktet slik at de ikke fikk en klar oversikt over situasjonen. Den tyske landgang kom som en fullstendig overraskelse på deres egne planer om å besette Narvik og minelegge leden ved Stadlandet. Englenderne og franskmennene hadde jo for lengst diskutert og besluttet å besette viktige steder i Norge for å forhindre malmtransporten som var helt avgjørende for videre tysk krigsførsel om vinteren. Tyskerne mistet flere kryssere og sine 8 nyeste destroyere. Dessuten hadde tyskerne kluss med sine «pistoler» på torpedoenne, men det hadde også amerikanerne og englenderne til å begynne med. I de første dager ble også flere bataljoner flybårne tropper landsatt på norske, uforberedte flyplasser. Han skriver som erfaring fra operasjonen mot Norge at «sjelden har så meget blitt oppnådd med så små styrker.»

Dette vil kanskje virke like opprørende på unge nordmenn i dag som det virket på oss

som var unge og patriotiske og derfor forsvarsbegeistret den gang. A tenke seg at en regjering som hadde fått alle disse notene fra de allierte og tyskerne om hva som forestod hvis man ikke ville hevde en absolutt maktbetont nøytralitet, ikke hadde mobilisert uaktet «Norges Forsvarsforening» og «Landsforeningen Norges Sjøforsvar» hadde tryklet regjeringen om dette. Ikke en gang 18 000 mann kom i land i første omgang. Tenk da på hva vi kunne ha stillt opp i første linje hvis vi hadde hatt en arbeiderpartiregjering, men en forsvarsregjering fra høyresiden i politikken? Syndebukken Quisling var god å ty til for avledning av et spirende raseri hos oss, men ikke lenger etterat krigsbøkene fra de agerendes politikere og militære sjefer til lands, til vanns og i luften er kommet ut.

Og nå skal De få noen flere detaljer som enn ytterligere stiller den norske regjeringens forsvarspolitik i riktig belysning og understreker hvorfor jeg alltid i denne avis karakteriserer de fem okkupasjonsår som skandalens. Hadde vi ikke kunnet rope stopp tyven til Quisling, ville vi neppe på mange, mange år hatt en arbeiderpartiregjering. Men så likeglad var vi og så begavet var arbeiderpartiets politiserende menn i London og her at vi konsentrerte hele raseriet om Quisling og hans håndfull tilhengere den 9. april.

Allerede umiddelbart etter den første verdenskrig utarbeidet den tyske viseadmiral Wegener en studie over problemet Norge i en kommende krig. Leden, havner, flybaser, trygg transport av den helt livsviktige malm fra Narvik, utfallsposisjoner med ubåter og fly i Nord-Atlanteren og overfor England selv, var grunntemaet. Planen ble lagt hen, men var lest av alle dem som dannet den tyske admiralstab. Raeder som var sjefen ved krigsutbruddet av 2. verdenskrig holdt stadig på at det beste for Tyskland var et Norge som kunne hevde sin nøytralitet, eventuelt tillate ad diplomatisk vei å gi noen hemmelige baser, slik som man oppnådde i Spania, på de Kanariske Øyer og et par andre steder. Raeder holdt på dette nesten — ja helt frem til Altmorkaffæren som ble avgjørende for at Hitler bad om en angrepsplan for Norge av sine staber. Da nordmennene ikke greide å beskytte seg mot englendernes brutale overgrep på norsk nøytralitet i Jøssingfjorden ble «Wese-

rübung», dekknavnet for Norgeaksjonen satt i gang for fullt.

De engelske og franske planer som sivet ut fra deres krigskabinetter, og som Daldadier med vilje syntes å åpenbare via intervjuer; troppefordelinger under dekke av å hjelpe Finland mot det russiske overfall, men som egentlig skulle besette Narvik og de svenske malmgruber, — disse planer kjente tyskerne til nesten med en gang etter møtene. Mineleggingsprosjektet helt inn til norsk territorialfarvann, men krevet av Churchill inn til Stadlandet, hadde tyske agenter for lengst brakt til marinens kunnskap. Dog syntes ikke Hitler å ta hensyn til disse underretninger før han fikk høre dem av Quisling. Her skildres denne absolutt objektivt skildrende Ruge på side 62: «Den 12. desember 1939 fikk Hitler underretning om disse planer fra en kilde som stod ham ideologisk nær, nemlig den norske eksminister, og Nasjonal-sosialist Quisling. To dager senere fikk O. K. W. ordre om å undersøke det norske spørsmål.» Og dog var marinen og alle som kunne lese aviser klar over hva englenderne og franskmennene syslet med overfor Norge, men merkelig nok reagerte Hitler først to dager etter samtalen med Q. Den britiske note av 6. januar 1940 til den norske og svenske regjering utelukket enhver

mulig tvil. Den gav beskjed om at britene ville stoppe alle tyske skipsbevegelser innenfor begge lands territoriale farvann. Frankrike oppfordret til øyeblikkelig aksjon. Begge lands generalstaber utarbeidet planer for landgang i Norge. Den 5. februar besluttet den øverste allierte kommando å ta Narvik med tre eller fire divisjoner. Den norske og svenske ambassadør ble underrettet herom med den motivering at hensikten var å stoppe malmtransporten fra Narvik. I en note fra Tyskland av 2. september 1939 hadde tyskerne sterkt understreket at de ønsket en strengt overholdt nøytralitet, men forbeholdt seg aksjon hvis dette ikke fant sted.

Så den norske regjering har måttet sitte som rene barn, ansvarsløse barn, etter alle disse noter og ikke svart med et nøytralitetsvern som f.eks. ved krigsutbruddet i 1914. Men den gang hadde vi ikke arbeiderpartimedlemmer som militære rådgivere. Admiral Diesen i 1939 var jo medlem, oberst Ljungberg — forsvarsministeren likeså, generalinspektøren for flyvåpnet Gullichsen ditto, og general Laake helt svarende til sitt navn. Den gang hadde vi general Holtfodt bl.a. Men man må innrømme at statsminister Gunnar Knudsen trodde på en skyfri himmel helt til granatene suste i Europa.

I planen 1940 inngikk i første pulje 2000 militære til Narvik, 700 til Trondheim, 1900 til Bergen, to bataljoner flybårne til Sola, 1100 til Kristiansand S., 2000 til Oslo. Hva kunne ikke vi ha satt opp imot disse få tyske tropper hvis regjeringen Nygaardsvold med professor Koth som særlig forutseende utenriksminister hadde hatt den minste forståelse av alvoret.

Men heldigvis kunne nasjonen siden konsentrere seg om Quisling og hans tilhengere. Ingen krigsrett mot arbeiderpartiregjeringen skjønt Scharf-fenberg ivret for den.

Og så druknet alt i rettsoppgjør, og de virkelige skyldige kunne opparbeide seg en slik posisjon at vi fikk arbeiderpartiregjering inntil 1965, og nå har vi den jo igjen. Så De skjønner kanskje hvorfor jeg ikke deltar, uaktet jeg var brennende jøssing under skandalens tyskerår, i hetsen mot noen som ikke hadde det spott å si i det franske, engelske og tyske krigskabinett.

Men historieløynvning er, bortsett fra de kommunistiske stater, et gjennomgående karaktertrekk hos våre politisk betonte historieforskere. Skolebøkene er jo fullstendig løgnaktige likesom avisens fremstilling etter 8. mai 1945. Men min avis skal ikke ha løgnens stempel når jeg en gang er død.

Anders Lange

Norge som læremester i Folkestyre

1. Det kreves at det skal være «folkestyre» i land hvor analfabetsismen er i majoritet.
2. Det kreves at vi skal støtte borgerkrigsbevegelser som i realiteten står for kommunismens diktatur.
3. Det kreves at vi skal forfølge USA og dets ambassade med forbryterske angrep.
4. Det kreves at vi skal favorisere og støtte kommunistiske diktaturer og «frigjøringsbevegelser», men fordømme Grekenland, Portugal, Israel, Spania, Rhodesia og Syd-Afrika.
5. Det kreves at USA skal sørge for å få kastet regimet i Grekenland samtidig som det blir krevet av USA at de ikke skal blande seg inn i andre lands indre anliggender som f.eks. i Vietnam og Kambodsja.

Bør ikke snart stortingsmenn og politikere bli oppmerksomme på at det kun er de kommunistiske land som truer Norge.

Annonse

LESERBREV

REFLEKSJON:

Bør bilføreren «personifiseres»?

Formann Anders Lange.

Mr. Anders Lange

Jeg vet ikke om du er oppmerksom på den debatt som for tiden pågår angående opprettelsen av et nytt konservativt parti i Norge, som en erstatning for det «folkepartiet» som har forrådt alle høyreidealer og i stedet rottet seg sammen med reguleringslystne sosialister. I Farmand nr. 49 lufter Knut Eggen tanken, og det er i sannhet megen fornuft i det han sier. Hva mener du om dette, Anders?

Er tiden kommet for et parti som vil hevde individets frihet og selvstendighet, som vil gjenreise det norske forsvar og hevde norsk suverenitet overfor de røde i øst, og som vil støtte opp om vår allierte USA's kamp for å redde Asias folk fra Mao-trelldommen? Jeg tror at tiden er inne. Mange begynner å bli trette av L yng og Lønnings parti som støtter kommunistene i Hellas, Portugal og andre steder hvor de prøver å komme til makten. Vi bør prøve å starte partiet for neste stortingsvalg, slik at det kan bli mulig å få noen mandater på tinget. Og skal et slikt parti startes, bør det springe ut av kretsene omkring Frihetsbevegelsen, avisen din, ABC-avisen og Komiteen for Sydøst-Asia. Disse er vel de ledende kraftsentra på høyrefløyen i dag. Vi kan sikkert regne med å sope til oss flere av Høyres velgere, pluss andre selvstendig tenkende.

Er taknemlig for å høre din mening, enten ved et brev til meg, eller i avisen.

Hilsen

Magnar Svendsen,

medlem av Frihetsbevegelsen.

Anders Langes Avis, Heggedal.

Dear Sir,

In reply to your telephone inquiry, I am able to give you the following information with regard to land ownership in South Africa.

The basic principle laid down in the Group Areas Act of 1950 and its subsequent amendments is that members of each group of South Africa's inhabitants may own land in the area allocated to the group. Thus, individual members of Bantu groups whose areas have been set aside, enlarged and consolidated over the years, may purchase land within those areas, as may the whites in their areas.

A large proportion of Indians and Coloureds in South Africa own their own homes. In Natal, mainly, a fairly large area of farming land is owned by Indians. The agricultural census of 1957/8 showed that 2671 farming units were owned by Indians in Natal and 29 by Indians in the Transvaal.

The total value of farming land owned by Indians at that time was R9.220.528.

Trusting the above information is of use, I am,

Yours sincerely,

Consulate General of South Africa.

M. Helgesen, Secretary.

Høyre er ikke hva det engang var, dessverre...

Herr redaktør.

Sender Dem i dag kr. 30,- til nytt abonnement på A. L.s Avis. Har vært bortreist og kom først hjem i går. Da lå bl.a. Deres kjære avis på min kjøkkenbenk; men uten innbetalingskort. Har fortsatt en smule mistanke om at den leses av flere enn meg — og det er jo forsvårdt fint. Hos min datter, Berit Gaarder, som også holder Deres avis, så jeg imidlertid at det fulgte innbetalingskort med, og derfor bør jeg nå om unnskyldning for min lille forsinkelse med betaling for 1971.

Som gammel, ekte høyrekvinne er jeg så enig i Deres livssyn. Men Høyre er ikke lenger hva det engang var, dessverre. Jeg er skeptisk når det gjelder synet på fremtiden — da især tenker jeg på mine kjære barnebarn, hele åtte i tallet — foreløbig. Det er vel kanskje drøyt å si at vårt land styres av fe og får. Som enke etter en «landssvikker» — har jeg lært meg til å tie og tåle det utroligste. Brent barn, skyr ilden. Derfor er jeg en passiv, men dog våken skeptiker. Takk for at De også forstår oss — den tause skare — og tilmed kjemper for oss. Vi hadde en Fanebust; men han ble kneblet. Nå har vi kun en Anders Lange. Lykke til i kampen mot alt «u-vesen».

Med hilsen

Ingebjørg Rostad.

straff fordi myndighetene ikke tålte at Fanebust påviste at angiverbegrepet ble definert og bedømt forskjellig av domstolene.

Den samme handling som var straffbar når den ble utført av en NS-mann, var straffefri når mannen var jøssing.

Påvisningen av denne forskjell ga Fanebust en fengselsstraff på ni måneder.

Hans forsøk på å få belyst forholdet ved å offentliggjøre referatet av rettsforhandlingene, ble forpurret av myndighetene.

Erling Ueland.
(Rogalands Avis.)

HARTMANN-SAKEN

Hvorfor setter politiet i gang etterforskning om tyskerforhandlingene i 1940 angående krigen i Nord-Norge?

En sådan etterforskning kunne ha hatt en hensikt:

A skaffe et nytt moment for å slå fast at landssvikoppdraget ikke var noe rettsoppgjør, men en misforståelse.

Men TV-intervjuet med statsadvokat Wikene gjorde det klart at dette ikke er hensikten.

Den side av saken interesserte ikke da forholdet ble kjent forholdsvis kort tid etter krigens slutt.

Det interesserer heller ikke i dag.

Nå sier politiet at det er æren til de impliserte personer etterforskningen skal omfatte.

Hva har politiet med dette å gjøre?

En ærekrenkelse er vanligvis en privat sak mellom impliserte personer.

I hvert fall kreves vanligvis anmeldelse fra de krenkede som lever eller fra slektningene til de døde.

Dette er et selvsagt krav, for en skal ikke etterforske en ærekrenkelse som de beskyldningene går ut over, vedgår er sann.

Videre: I gamle rettsstater som England er det en meget vid adgang til å kritisere ledende personer.

Tanken er at sådan kritikk holder demokratiet i live.

I England beskytter en heller de svake.

Politiets etterforskninger minner om et par andre kjente saker.

Zola ble dømt til den høyeste fengselsstraff som jeg kjenner til — ett år — fordi de franske myndigheter ikke tålte at sannheten kom frem i Dreyfus-saken.

Fanebust fikk den nest høyeste

Støtt norsk næringsliv!

Spis sydafrikansk frukt

På de amerikanske veier og gater dør eller blir forkrøpelt hvert år flere folk enn i Koreakrigen og Vietnamkrigen tilsammen. I Norge er døds- og krøpplinge-prognosene for de nærmeste ti år forferdelig høye tall, langt mer enn de «bagatelmessige» tall i denne forbindelse som f.eks. lungekreft.

Professor Helmut Schelsky ved Bielefeld University har forslag til å dempe ulykkestallene. Men først et par filosofiske betraktninger.

Er det ikke underlig at vi i en vestlig verden så fylt av propaganda for fellestankene, fellesskapet, sosialhensynsfullhet opplever at såsnart unge setter seg ved rattet virker de ofte som fullstendig asosiale, hensynsløse egoister, anonyme drapsmenn med krigslyst på veiene og i gatene om nettene? Våre skolebøker er innsatt med dette syn, pressens redaktører taler for det, NRK stadig, gutter og piker fra småskolen står ved veikryss og skal lære å ta seg i akt. Skoleelever blir bilister når de er 18 år.

Det har undret meg mang en gang på trikker og busser at konduktørene må skrike seg hese for å få folk til å gå langt nok inn for å gi plass til de som kommer bak dem. Jeg opplever stadig at hvis jeg på hovedvei stopper opp for bilke inntil min høyreside, tuler folk som galne bak meg. La dem stå der til rusket er over! Det er vi på hovedveien som har retten. Mens det i billoven står en aktionshetsparagraf som betyr at vi ikke må misbruke vår forkjørsrett eller dure på bak noen under glatt føre.

Hva er det som rører seg i hodene på råkjørerne på bilpøbelen? Det er i hvert fall ikke ansvar for sin nestes liv og helse, og forresten heller ikke for sin egen. I slike bil-mennesker må tanken på fellesskapets forpliktelser plutselig blitt helt borte. Eller er det bare tvang som kan få menneskene til å bli hensynsfulle i et avkristnet samfunn? Disse spørsmål reises også i Amerika.

Professor Schelsky hevder at bilen avpersonalisere føreren. Han er i bilens vold, han sitter anonymt bak en apparatmaske, nemlig bilen. Folk vil være høflig mot hverandre i et møte på en dørterskel, men i bilen,

det motsatte. Hans første forslag til forbedring, til tryggere kjørsel for alle, krever eierens navn bak ved siden av bilnummeret, eller over dette. Jeg skulle vedde på at det måtte svekke råkjøringslysten betydelig.

Schelsky er også inne på at hensynsløse kjørere bør bli kjent for det der hvor de f.eks. måtte være ansatt. Vi har bonus i forsikringselskapene for prikkfri kjøring, men det utelukker ikke råkjøringsens stigende offerantall.

For en tid siden kjørte jeg ut fra et verksted og «trodde» at jeg hadde klart bak meg. Jeg kjørte over hovedveien og inn på en fabrikktomt for å snu. Stor var min forbauselse, men enda større min skamfølelse da en ung mann åpnet

Av Anders Lange

bildøren og spurte forferdet hvastags kjører jeg egentlig var. Han hadde såvidt unngått å kjøre rett inni meg. Denne skamfølelse er det vi må spille på.

Ralp Naders kampanje mot råkjøring i Amerika har visstelig gjort godt, men den er ikke god nok for professor Schelsky. Han vil ikke bare ha demonstrasjoner som mot Vietnamkrigen, men at personen bak bilen blir mer «personifisert».

Og dette bør bli et politisk tiltak. For Norges vedkommende vil jeg legge til at de bilskyndiges situasjon styrkes med betydelige pengemidler slik at også bilene kan innkalles meget oftere til kontroll. Så som nå er tilfelle er det mange fem-års biler og enda eldre som bare har vært innom en gang. Kontrollen langs veiene er nærmest bløff, hverken Feirings eller de bilskyndiges budsjett tillater effektiv og stadig overvåking.



KJØLELAGRING
FRYSELAGRING
ISFABRIKK

Østlandske
Fryserier

LYSAKEN

Sentralford: Osic 43 38 80